tas, ja meie kibbedad murret leikusse pärraſt järsko löppetas, ſiis langſime, naeſe ja lastega, teiſtkorda ſelle armo ſaatja ette põlweli mahha, ja nutſime tänno pärraſt römo piſſarad, nenda kui taewaſe Jssa pilwedeſt ka römo piſſarad ollid meie peäle mahha langenud. — Teine pääw, mis ſelle järrele ſai, ähwardas mind jälle teiſe ſure kahjoga, mis agga ſelſammal wiſil hea pole pöris. Olli enneſele rubla ja monned koppikat höbbedat korjanud. Neiſt tahtſin enneſele uut kübbarat murretſeda, ſeſt et wanna ei ſeiſand ennam mihma wasto. Selle nouga läkſin linna. Pole tee peäl wotſin leiba ja hakkaſin ſiis jälle priskeste teed käima. Linna kübbarſeppa jureſt wallitſeſin enneſele kübbarat, mis ſelle hinna wäärt, kui mul rahha kä. Agga kas ſate kül, aus herra, minno hirmo öiete ärraarwata, kui tundſin, et ſe piſſoke nahk kot, kus ſees rahha hoidſin, ei olnud ennam kallitſus. Seiſin ktü aega wärristuſt täis kui ſammas. Mis muud pärraſt ſedda, kui wanna kübbaraga leppita ja jälle koio pole kallada. Oh mis raske ja kurb olli ſüdda esſiotſa. Nattuke awal katſuſin meelt jälle kinnitada ning tröstimisſe möttedele rumi anda ommas ſüddames. Tulletaſin mele, et helde Jummal minno hurtſiko nüüd hiljaste olli terwelt minnule taggaſi kinkinud; et olli ſel korral keik minno ommad armolikkult hoidnud, nenda et wälkolömisſe läbbi ei ükſki neid ſedda hirmuſt pölletamisſe ſurma ei olnud katsnud. Ja kui ollekſin ſelle minnule nüüd juhtund ſure rahha kahjo pärraſt nurriſemisſele rumi annud, ſiis piddin isſienneſe käeſt küſſima: kellel muud kui endil ükſnes ſeſt süüd? Eks minno omma holetusſe läbbi ſe rahha kot laiale ſanud? Siis peab ſedda kahjo kül waikſel wiſil kannatama. Se läbbi läks ſüdda nattuke awal rahholisſeks. — Kui ſain ſelleſamma kohha peäle taggaſi, kus ollin minnes leiba wöt-

Eesti-ma rahwa Kalender 1851, lk. 23